

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Loppen og Professoren

Citation: Andersen, H. C.: "Loppen og Professoren", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal, C. A. Reitzel, 1990, s. 115*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-workid74729.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Loppen og Professoren.

Der var en Luftskipper, ham gik det galt, Ballonen sprak, Manden dumpede og slog sig i Stykker. Sin Dreng havde han to Minuter forud sendt ned med Faldskjærm, det var Drengens Lykke; han blev uskadt og gik om med store Kundskaber til at blive Luftskipper, men han havde ikke Ballon og ikke Midler til at skaffe sig denne.

Leve maatte han, og saa lagde han sig efter Behændigheds Konster, og at kunne tale med Maven, det kaldes at være Bugtaler. Ung var han og saae godt ud, og da han fik Mundskjæg og kom i gode Klæder, kunde han antages for et Grevebarn. Damerne fandt ham smuk, ja een Jomfru blev saa betagen af hans Deilighed og hans Behændigheds Konst, at hun fulgte med ham til fremmede Byer og Lande; der kaldte han sig Professor, mindre kunde det ikke være.

Hans stadige Tanke var at faae sig en Luftballon og gaae tilveirs med sin lille Kone, men de havde endnu ikke Midlerne.

»De komme!« sagde han.

»Bare de vilde!« sagde hun.

»Vi ere jo unge Folk! og nu er jeg Professor. Smuler er ogsaa Brød!«

Hun hjalp ham trolig, sad ved Døren og solgte Billetter til Forestillingen, og det var en kold Fornøielse om Vinteren. Hun hjalp ham ogsaa i eet Konststykke. Han puttede sin Kone i
* * * * *
- - - - - 116

Bordskuffen, en stor Bordskuffe; der krøb hun ind i Bagskuffen, og saa var hun ikke at see i Forskuffen; det var som en Øienforblændelse.

Men en Aften da han trak Skuffen ud, var hun ogsaa borte fra ham; hun var ikke i Forskuffen, ikke i Bagskuffen, ikke i hele Huset, ikke at see, ikke at høre. Det var hendes Behændigheds Konst Hun kom aldrig igjen; hun var kjed af det, og han blev kjed i det, tabte sit gode Humeur, kunde ikke mere lee og gjøre Løier, og saa kom der ingen Folk; Fortjenesten blev daarlig, Klæderne bleve daarlige; han eiede tilsidst kun en stor Loppe, et Arvegods efter Konen, og derfor holdt han saa meget af den. Saa dresserede han den, lærte den Behændigheds Konster, lærte den at præsentere Gevær og skyde en Kanon af, men lille.

Professoren var stolt af Loppen, og den var stolt af sig selv; den havde lært Noget og havde Menneskeblod og været i de største Byer, var blevet seet af Prindser og Prindsesser, havde vundet deres høie Bifald. Det stod trykt i Aviser og paa Plakater. Den vidste, at den var en Berømthed og kunde ernære en Professor, ja en heel Familie.

Stolt var den og berømt var den, og dog, naar den og Professoren reiste, toge de paa Jernbane fjerde Plads; den kommer ligesaa hurtigt som første. Det var et stiltiende Løfte, at de aldrig vilde skilles ad, aldrig gifte sig, Loppen vilde blive Ungkarl og Professoren Enkemand. Det gaaer lige op.

»Hvor man gjør størst Lykke,« sagde Professoren, »der skal man ikke komme to Gange!« Han var en Menneskekjender og det er ogsaa en Kundskab.

Tilsidst havde han bereist alle Lande, uden de Vildes Land; og saa vilde han til de Vildes Land; der æde de rigtignok christne Mennesker, vidste Professoren, men han var ikke rigtig Christen og Loppen var ikke rigtig Menneske, saa meente han, at de nok turde reise der og have en god Fortjeneste.

De reiste med Dampskib og med Seilskib; Loppen gjorde sine Konster, og saa havde de fri Reise underveis og kom til de Vildes Land.

Her regjerede en lille Prindsesse, hun var kun otte Aar, men hun regjerede; hun havde taget Magten fra Fader og Moder, for hun havde en Villie og var saa mageløs yndig og uartig.

Strax, da Loppen præsenterede Gevær og skød Kanonen af, blev hun saa indtaget i Loppen, at hun sagde: »Ham eller

*
- 117

Ingen!« Hun blev ganske vild af Kjærlighed og var jo allerede vild iforveien.

»Søde, lille, fornuftige Barn!« sagde hendes egen Fader, »kunde man først gjøre et Menneske af den!«

»Det lader Du mig om, Gamle!« sagde hun, og det var ikke net sagt af en lille Prindsesse, der taler til sin Fader, men hun var vild.

Hun satte Loppen paa sin lille Haand.

»Nu er Du et Menneske, regjerende med mig; men Du skal gjøre hvad jeg vil, ellers slaar jeg Dig ihjel og spiser Professoren.«

Professoren fik en stor Sal at boe i. Væggene vare af Sukkerrør, dem kunde han gaae og slikke, men han var ikke Slikmund. Han fik en Hængekoie at sove i, det var, som laae han i en Luftballon, den han altid havde ønsket sig, og som var hans stadige Tanke.

Loppen blev hos Prindsessen, sad paa hendes lille Haand og paa hendes fine Hals. Hun havde taget et Haar af sit Hoved, det maatte Professoren binde Loppen om Benet, og saa holdt hun den bunden til det store Koralstykke, hun havde i Øreflippen.

Hvor det var en deilig Tid for Prindsessen, ogsaa for Loppen, tænkte hun; men Professoren fandt sig ikke tilfreds, han var Reisemand, holdt af at drage fra By til By, læse i Aviserne om sin Udholdenhed og Kløgt i at lære en Loppe al menneskelig Gjerning. Dag ud og ind laae han i Hængekoien, dovnede og fik sin gode Føde: friske Fugle-Æg, Elephant-Øine og stegte Giraffe-Laar; Menneskeæderne leve ikke kun af Menneskekjød, det er en Delicatsse; »Barne-Skulder med skarp Sauce,« sagde Prindsessemoderen, »er det meest delicate.«

Professoren kjedede sig og vilde gjerne bort fra de Vildes Land, men Loppen maatte han have med, den var hans Vidunder og Levebrød. Hvorledes skulde han fange og faae den. Det var ikke saa let.

Han anspændte alle sine Tanke-Evner og saa sagde han: »nu har jeg det!«

»Prindsesse-Fader: forund mig Noget at bestille! Maa jeg indøve Landets Beboere i at præsentere, det er det man i Verdens største Lande kalder Dannelses!«

»Og hvad kan Du lære mig!« spurgte Prindsesse-Faderen.

»Min største Konst,« sagde Professoren, »at fyre en Kanon af

*
- 118

saa hele Jorden bæver, og alle Himlens lækkreste Fugle falde stegte ned! Det er der Knald ved!«

»Kom med Kanonen!« sagde Prindsesse-Faderen.

Men i hele Landet var der ingen Kanon, uden den Loppen havde bragt, og den var for lille.

»Jeg støber en større!« sagde Professoren. »Giv mig bare Midlerne I Jeg maa have fiint Silketøj, Naal og Traad, Toug og Snore, samt Mavedraaber for Luftballoner, de blæse op, lette og løfte; de give Knaldet i Kanon-Maven.«

Alt hvad han forlangte fik han.

Hele Landet kom sammen for at see den store Kanon. Professoren kaldte ikke, før han havde Ballonen heel færdig til at fylde og gaae op.

Loppen sad paa Prindsessens Haand og saae til. Ballonen blev fyldt, den bovnede og kunde neppe holdes, saa vild var den.

»Jeg maa have den tilveirs, at den kan blive afkølet;« sagde Professoren og satte sig i Kurven, der hang under den. »Ene kan jeg ikke magte at styre den. Jeg maa have en kyndig Kammerat med, for at hjælpe mig. Her er Ingen der kan det uden Loppen!«

»Jeg tillader det nødig!« sagde Prindsessen, men rakte dog Loppen til Professoren, som satte den paa sin Haand.

»Slip Snorer og Toug!« sagde han. »Nu gaaer Ballonen!«

De troede han sagde: »Kanon!«

Og saa gik Ballonen høiere og høiere, op over Skyerne, bort fra de Vildes Land.

Den lille Prindsesse, hendes Fader og Moder, hele Folket med stod og ventede. De vente endnu, og troer Du det ikke, saa reis til de Vildes Land, der taler hvert Barn om Loppen og Professoren, troer at de komme

igjen, naar Kanonen er kølet af, men de komme ikke, de ere hjemme hos os, de ere i deres Fædreland, kjøre paa Jernbane, første Plads, ikke fjerde; de have god Fortjeneste, stor Ballon. Ingen spørger, hvorledes de have faaet Ballonen eller hvorfra de have den, de ere holdne Folk, hædrede Folk, *Loppen og Professoren*.

*